

СЛОВА Й ДІЛА

І досі ще трапляються люди, що не зовсім розуміються на «сталінській конституції». От узяти б,—кажуть вони,—статтю 124. Як саме треба її розуміти? Чи так, чи отак, чи, може, ще якимось інакше?

Що ж, ми охоче беремося допомогти цим людям. Але, передусім, дозволимо собі процитувати текст згаданої статті.

Стаття 124. В целях обеспечения за гражданами свободы совести церковь в СССР отделена от государства и школа от церкви. Свобода отправления религиозных культов и свобода антирелигиозной пропаганды признается за всеми гражданами.

Оце й уся стаття!

А тепер почнемо пояснювати. Беремо перше питання—«В целях обеспечения за гражданами свободы совести церковь в СССР отделена от государства». Як саме треба розуміти ці слова? Чи так, чи отак, чи, може, ще якимось інакше?

На папері їх треба розуміти точнісінько так, як вони написані. Стоїть, прикладом, десь у селі церква. Чепурна, ясноблакитна, з золоченим хрестом на бані. Навколо церкви шумлять зелені дерева, пахне запашний бузок, м'ята, любисток, васильки. Вгорі гуде на все село церковний дзвін:

— Бов, бов, бов!..

І ніхто, крім самих віруючих, не має до тієї церкви жадного діла: ні райвик, ні сільрада, ні колхоз, ні міліція, ні, навіть, само НКВД. Бож усяк знає—«церковь в СССР отделена от государства».

Так воно пишеться на папері, а на ділі робиться ось як:

Приїжджають до тієї ж таки церкви енкаведисти—давай церковні цінності!

Приїжджають до тієї ж таки церкви райвиківці—знімай церковні дзвони!

Приїжджає до тієї ж таки церкви міліція—ламай церковні двері!

Приходить до тієї ж таки церкви голова сільради—знімай церковну баню!

Приходить до тієї ж таки церкви голова колхозу—розбирай церковні стіни!

А все це загалом за «сталінською конституцією» називається «свободой антирелигиозной пропаганды».

Тепер розглянемо друге питання—«Свобода отправления религиозных культов... признается за всеми гражданами». Як треба розуміти ці слова? Чи так, чи отак, чи ще, може, якимось інакше?

На папері їх треба розуміти точнісінько так, як вони написані. Править, скажемо, священник у сільській церкві службу Богу. Паламар йому допомагає. Співають півчі. Титар роздає людям свічки. Люди моляться Богу, христяться, кладуть поклони. І ніхто не втручається в їхні релігійні справи. Бож усяк знає—«свобода отправления религиозных культов... признается за всеми гражданами».

Так воно пишеться на папері, а на ділі робиться ось як:

Приїжджають у село енкаведисти — збийрайся, священнику, до концтабору!

Приїжджають енкаведисти вдруге — лагодься, паламар, до концтабору!

Приїжджають енкаведисти втретє — рихтуйтеся, церковні півчі, до концтабору!

Приїжджають енкаведисти вчетверте — гайда, титарю, до концтабору!

Приїжджають енкаведисти вп'яте — рушайте, богомільні селяни, до концтабору!

А все це загалом за «сталінською конституцією» називається «свободой антирелигиозной пропаганды».

Нам здається, ми достатньо зрозуміло пояснили статтю 124 «сталінської конституції». Якщо ж, бува, наше пояснення когось не цілком задовольняє, той нехай звернеться в цій справі непосредньо до «головного редактора» «сталінської конституції». Адреса його така:

Москва, Кремль, Сталіну.

Листи, між іншим, можна надсилати без марок.

Анатоль ГАК.